

det Samme i ethvert Tilfælde maatte kunne opnåes ved Afstrivning, og jeg vil henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa, om der ikke i § 4 kunde optages en Bestemmelse angaaende dette Punkt; thi om end det Samme ganske vist kan opnåes ved at udstede en ny Receptise for et resterende Quantum Varer, bør selve Bestemmelsen i alt Fald ikke være udelukket. — Naar der tales om Control, saa har jeg derved kun forstaaet et almindeligt Skjøn om de almindelige Betingelser for, at et saadant Institut, om jeg saa tør sige, med Regjeringens moralske Garanti kan anbefales til det hele store Publikums store Tillid, thi det er en stor Tillid, der i saa Henseende fordres. Det er jo en ligefrem Selvsjølge, og jeg troer ogsaa, det er bemærket af den ærede Justitsminister, at det jo vilde være til de Ting, der i selve Bevillingens Meddelelse vilde være at forbeholde, at den, naar disse Forudsætninger ikke længere vare tilstede, kunde tilbagekaldes; dette er jo ogsaa udtrykkelig anført i Motiverne. Om der skal finde en directe Control eller Eftersyn Sted fra Regjeringens Side Tid efter anden, er Noget, hvorom der Intet staaer i Loven, og som jeg for mit Vedkommende ogsaa vilde finde mindre heldigt; thi derved kunde det let hændes, at Staten paatog sig en større Vorgen for alt Muligt, end den egentlig er forpligtet og kaldet, ja, maastee endog er istand til. Derimod anseer jeg det navnlig efter vore Forhold ønskelig, at det Hele er baseret paa en hensigtsmæssig og betryggende Maade, og jeg skal blot bringe i Erindring, hvorledes en noget beslægtet Sag, nemlig den Kjøbstadcreditforening, med Hensyn til hvilken Regjeringen netop anstaa sig uberettiget til at stille andre Forbringere end de meget summariske, der vare opstillede i den oprindelige Lov, har medført meget beklagelige og alvorlige Følger, hvorfor det jo saa blev forandret derhen, at saadanne Bevillinger herefter kun skulle kunne meddeles ved Lov. Alt bringe dette til Anvendelse i nærværende Tilfælde, at der skulde gives en Lovbestemmelse for hvert enkelt Institut, der vilde være at oprette; troer jeg ikke vil være hensigtsmæssigt. Det gjælder her netop langt mere om at skabe store Instituter med store

Bælgemidler, og altsaa som Følge deraf stor Credit og stor Vederhæftighed, end om at tilveiebringe Concurrence. — De Bemærkninger, den ærede sidste Taler har gjort med Hensyn til Pantstætningen, ere allerede besvarede af Justitsministeren. Det er saa langt fra, at dette Lovudkast gaaer ud paa at forhindre at reise Credit paa ikke solgte Varer, at det tværtimod er dets Hovedformaal, ved Siden af en større Lettelse i Omsætningen, idet man derved efter kan tilbyde et Papir f. Ex. til Bankerne, istedetfor at give dem haandsaaet Pant i Væpne, hvilket de vel nu modtage, men som er forbundet med overordentlig stor Besværlighed. De, der ville laane Penge paa Varer, have altsaa paa denne Maade, om jeg saa maa sige, en Paghussforvalter, der paa deres Vegne fører Tilshnet med Varerne. Hvad endelig den ærede Talers Bemærkninger om Creditoplagsretten angaaer, da kan man jo vistnok være ganske sikker paa, at der vil blive varetaget det i saa Henseende Fornødne; dog skal jeg bemærke, at hvad den ærede Taler anførte desangaaende, ikke holder Stik, thi det reserverer sig til dem, der have Varer paa egne Paghuse, hvorimod den Maade, hvorpaa Forholdet vil blive ordnet imellem Toldvæsenet og Bestyrelsen for saadanne Omsætningslagere, eller hvad man nu vil kalde dem, jo vil være uafhængig deraf. Det er en Selvsjølge, at hvis disse Oplag eller Paghuse faae, hvad der vel ikke er sagt i Lovudkastet, men hvad jeg ikke troer der kan være Tvivl om vil blive indrømmet dem, Begunstigelser med Hensyn til Told, saa bliver det et Mellemværende mellem Bestyrelsen og Toldvæsenet, saa at altsaa, hvis Varer ere blevne modtagne uforsolgede — og det vil naturligvis være den Ting, der maa staae i selve Lagerbeviset, om Varerne ere forsolgede eller ikke — saa er det ikke de individuelle Varer, men det hele Institut, der hæfter for Tolden, og der bliver altsaa stillet Staten en saadan Vorgen og Sikkerhed, som i saa Henseende maa ansees fornøden. Hvis dette ikke er Meningen, kan der naturligvis kun være Tale om forsolgede Varer; thi den enkelte Hænderhaver kan i saa Henseende ikke paasee det Fornødne. Jeg troer, at jeg hermed har berørt de Punkter, som den ærede sidste Taler anførte. Sluttelig skal jeg bemærke,